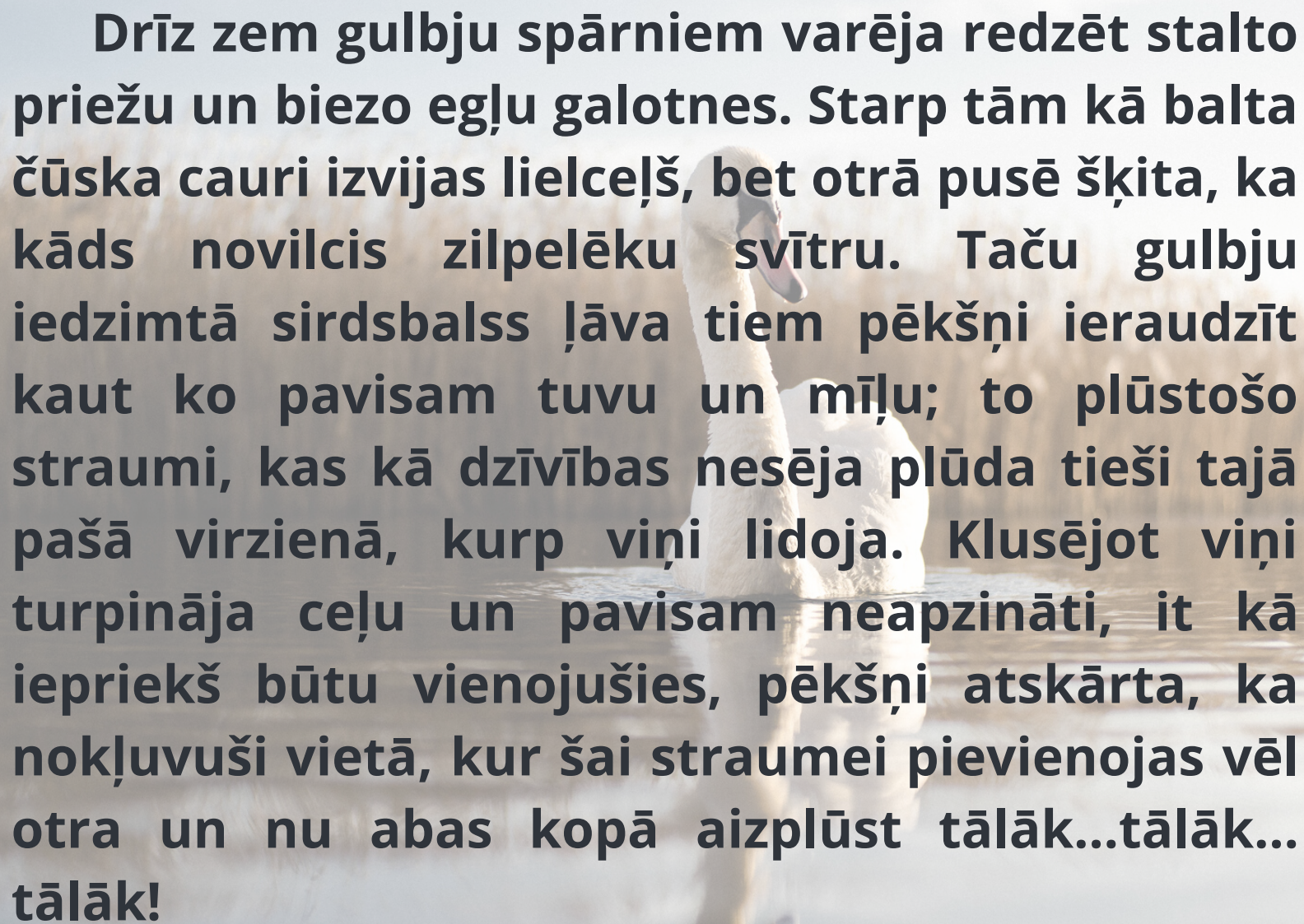

Dižakmeņu gulbju stāsts

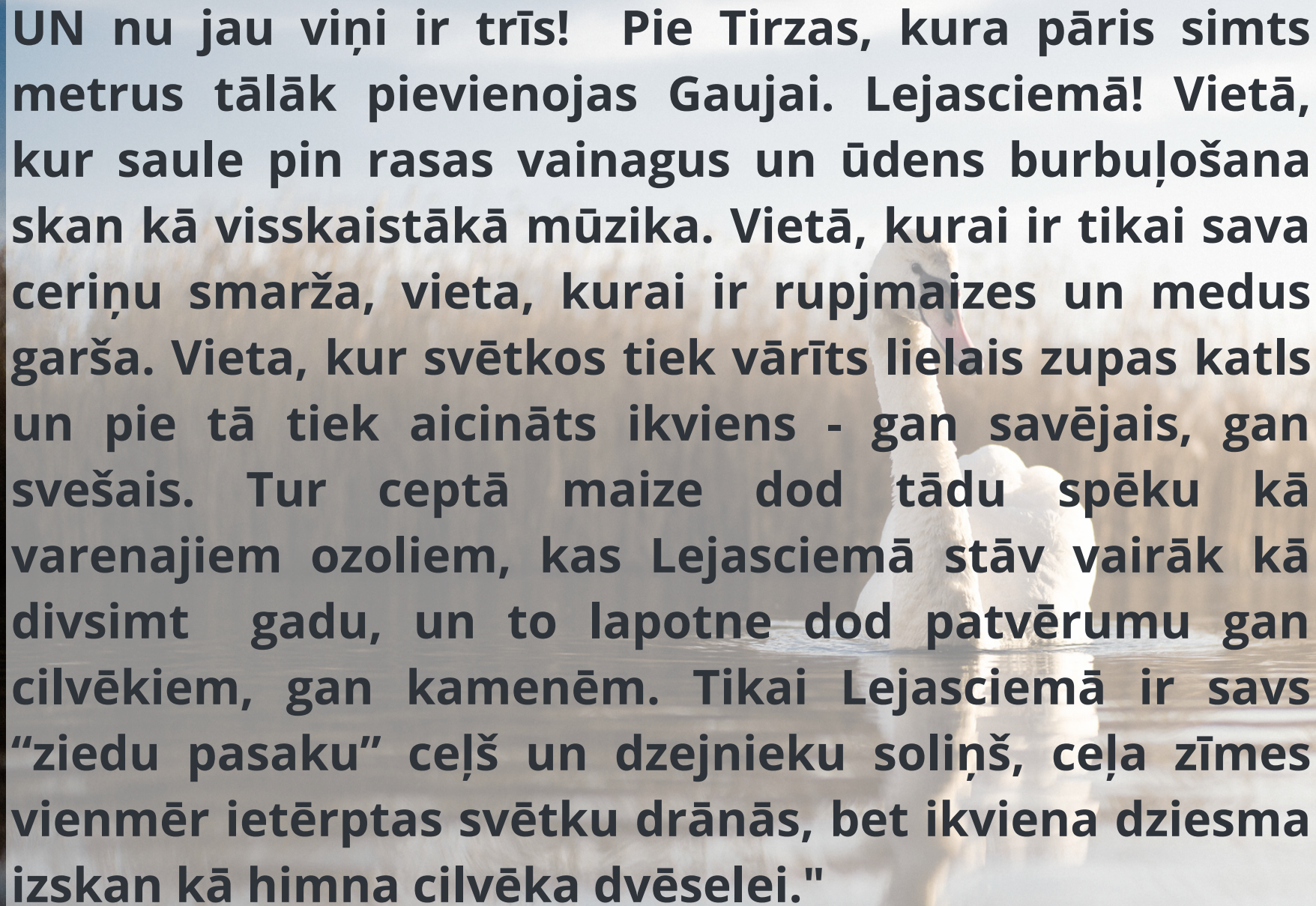
"-Es zinu tādu vietu, kur saule pin rāsas vainagus un ūdens burbuļošana skan kā visskaistākā mūzika,- teica jaunais gulbis savai tikko satiktajai draudzenei. - Vai gribi, es tevi turp aizvedīšu?

-Kā sauc to vietu? - jautāja draudzene. -To vietu sauc par Lejasciemu. Nebaidies!- uzsauca jaunais gulbis savai draudzenei. Un gulbju pāris pacēlās spārnos savam skaistākajam lidojumam.

Jau pavisam drīz viņi atradās virs ceļu krustojuma. - Uz Lejasciemu ved divi ceļi. Tas tāpēc, lai cilvēki vienmēr satiktos, arī tad, ja kādu laiku viņu ceļi bijuši šķirti,- teica gulbis,- bet mēs lidosim augstāk, lidosim kopā!

A white swan is swimming in a pond. The background shows reeds and a soft, hazy light, possibly from a low sun. The swan is the central focus, with its head turned slightly to the right. The water is calm, and the overall atmosphere is peaceful and serene.

**Drīz zem gulbju spārniem varēja redzēt stalto
priežu un biezo egļu galotnes. Starp tām kā balta
čūska cauri izvijas lielceļš, bet otrā pusē šķita, ka
kāds novilcis zilpelēku svītru. Taču gulbju
iedzimtā sirdsbalss ļāva tiem pēkšņi ieraudzīt
kaut ko pavisam tuvu un mīļu; to plūstošo
straumi, kas kā dzīvības nesēja plūda tieši tajā
pašā virzienā, kurp viņi lidoja. Klusējot viņi
turpināja ceļu un pavisam neapzināti, it kā
iepriekš būtu vienojušies, pēkšņi atskārta, ka
nokļuvuši vietā, kur šai straumei pievienojas vēl
otra un nu abas kopā aizplūst tālāk...tālāk...
tālāk!**

A white swan is swimming in a pond. The background shows reeds and a soft, hazy light, suggesting a peaceful, natural setting. The text is overlaid on this image.

UN nu jau viņi ir trīs! Pie Tirzas, kura pāris simts metrus tālāk pievienojas Gaujai. Lejasciemā! Vietā, kur saule pin rasas vainagus un ūdens burbuļošana skan kā visskaistākā mūzika. Vietā, kurai ir tikai sava ceriņu smarža, vieta, kurai ir rupjmaizes un medus garša. Vieta, kur svētkos tiek vārīts lielais zupas katls un pie tā tiek aicināts ikviens - gan savējais, gan svešais. Tur ceptā maize dod tādu spēku kā varenajiem ozoliem, kas Lejasciemā stāv vairāk kā divsimt gadu, un to lapotne dod patvērumu gan cilvēkiem, gan kamenēm. Tikai Lejasciemā ir savs "ziedu pasaku" ceļš un dzejnieku soliņš, ceļa zīmes vienmēr ietērptas svētku drānās, bet ikviena dziesma izskan kā himna cilvēka dvēselei."

/I.Puidze/